

РЕШЕНИЕ

№ 2455

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **373** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. П., срещу решение от 30.11.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 13 състав по нахд № 21214/2018 г.

С обжалваното решение е изменено наказателно постановление (НП) № 22-005338/15.11.2018 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на касатора за нарушение на чл. 303, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, на основание чл. 414, ал. 3 във вр. с чл. 416, ал. 5 от КТ, е наложена имуществена санкция, в размер на 2500 лева, която е намалена от СРС на 1500 лв.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че изложените мотиви на СРС за отказа да кредитира показанията на свидетелите Е. и Я. са лаконични и не почиват на събраните по делото доказателства. Счита, че съдът не следва да кредитира данните в попълнената от Е. декларация, тъй като същата представлява предварително изготвена бланка с конкретни графи и не може само въз основа на нея по категоричен начин да се докаже, че лицето е полагало труд на дадения обект. Сочи се, че органите от

Инспекция по труда са се възползвали от неграмотността и некомпетентността на непълнолетното лице, което е завършило 6-ти клас и в създалата се напрегната ситуация не е могло да реагира адекватно и да обясни, че не работи на проверявания обект. Исква се от съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да отмени НП.

Ответната страна - Дирекция „Инспекция по труда” – С., чрез процесуален представител юрк. П., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е приел следната фактическа обстановка: На 02.10.2018г., около 14.00ч., служители на дирекция „Инспекция по труда”- [населено място] (ДИТ) извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на строителен обект - многофамилна жилищна сграда, находяща се в [населено място], район „Л.”, ВЕЦ „С.”, м. „В.”, УПИ ХХХП, 1145, кв. 53, [улица], с изпълнител [фирма]. Инспекторите установили, че лицето Р. Г. Е., ЕГН [ЕГН], който към момента на извършване на проверката бил непълнолетен, полага на място труд като „общ работник” в полза на изпълнителя [фирма], като премествал кофражни платна. След разговор със служители на ДИТ Р. Е. собственооръчно попълнил декларация по образец, сочейки, че работи за [фирма]“ от 01.10.2018г. като „общ работник”, с работно време от 08:30 до 17 часа. След направена справка в информационната система на изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” било установено, че за Р. Е. не е издавано разрешение за полагане на труд по смисъла на чл. 303, ал.3 КТ. Проверката била обективизирана в протокол от 15.10.2018, въз основа на който на [фирма] бил съставен АУАН № 22-005338/15.10.2018 г. за извършено нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ и издадено обжалваното постановление.

Законосъобразен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Въз основа на приетите доказателства СРС е достигнал до правилния извод, че е извършено деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 303, ал. 3 от КТ, тъй като от събраните доказателства по делото категорично се установява, че непълнолетно лице е престирило труд в полза на касатора, който не е имал надлежно разрешение от ИТ за приемане на работа на непълнолетното лице. СРС е изложил подробни мотиви, защо не кредитира свидетелските показания на служителя

и на работника, дадени в хода на съдебното производство, които се споделят от настоящия касационен състав. Въззивната инстанция е отчела обстоятелството, че няма данни по делото работодателят да има други влезли в сила НП за нарушения на трудовото законодателство, поради което правилно е редуцирала наложената „имуществена санкция“ в минимално посочения в чл. 414, ал. 1 от КТ размер от 1500 лв.

Разпоредбата на чл. 303, ал. 3 от КТ регламентира, че лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, т. е. липсата на такова разрешение е пречка за започване на ефективното полагане на труд по трудовото правоотношение. Анализът на правната норма сочи, че субект на това административно нарушение би могъл да бъде единствено работодателят. По смисъла на § 1, т. 1 от КТ, "работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

От събраните в хода на производството доказателства се установява, че към момента на проверката, непълнолетното лице Е. е полагало труд на обект, на който като изпълнител е действало [фирма], като е премествал кофражни платна и собственоръчно е декларирал, че работи в дружеството от 01.10.2018 г. като „общ работник“. Инспекторите по труда са установили, че непълнолетният полага труд без сключен трудов договор и не е налице разрешение от ДИТ, за да бъде приет на работа. Видно от доказателствата събрани от СРС по случая има образувано и досъдебно производство за престъпление по чл. 192а, ал. 1 от НК.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на доказателствата и доводите на страните. Съдът конкретно и изчерпателно е мотивирал как оценява събраните гласни доказателства, които мотиви се споделят от настоящия касационен състав. Същевременно следва да се посочи, че необосноваността не представлява самостоятелно касационно основание по чл. 348 от НПК. Настоящата инстанция проверява правилното приложение на закона на база фактите, установени от въззивния съд и не разполага с правомощия да проверява фактическата обоснованост на съдебния акт. Предвид изричното препращане на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН касационната проверка се осъществява по касационните основания предвидени в НПК, а не по тези предвидени в АПК.

Въззивният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила, като е отхвърлил искането на жалбоподателя /във въззивното производство/ за събиране на доказателства за предмета на образуваното досъдебно производство, в т.ч. дадените свидетелски показания по него. Свидетелите, свързани с процесното нарушение, са лично разпитани от СРС и са събрани всички относими доказателства за установяване на фактическата обстановка по случая.

В рамките на заявените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. следва да се

присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.11.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 13 състав по нахд № 21214/2018 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – С. сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.